

[Arbejdsministeren]

lønsforslaget. Jeg vil give afkald på en sådan, da forslaget ikke er opført på folketingets dagsorden, og alene sige, at udgangspunktet for regeringens forhandlinger er selvsagt det forslag, vi har lagt frem, og som støttes af en enig lønmodtagerfront. Jeg mener, det er et vel gennemtænkt forslag, men det er klart, at i lighed med tidligere vil vi også være parat til at drøfte enkeltheder og principper under de fortsatte forhandlinger. Vi håber, at en bred kreds i folketinget vil medvirke til dette forslags gennemførelse, og det kan meget vel vise sig, at det ikke nødvendigvis bliver den samme kreds, som gennemfører langtidsløstighedsplanen.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Melchior for den positive holdning, som centrumdemokraterne har indtaget over for dette forslag, og den støtte, man har givet regeringen til gennemførelsen af dette forslag. Jeg synes, det bekræfter, som jeg har sagt det før, det gode samarbejde, der er mellem os omkring de arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål.

Jeg må også sige, at jeg deler fuldt hr. Melchior's beskrivelse af fremskridtspartiets holdning som en gennemkynisk holdning i forhold til de dårligst stillede på vores arbejdsmarked. Jeg kan også sige til hr. Melchior, at vi også er interesseret i, at administrationen af denne nye, spændende ordning bliver fulgt meget nøje med henblik på justeringer, efterhånden som vi indhøster erfaringer. Jeg tror dog ikke, det bliver nødvendigt med lovændringer i den forbindelse, da lovgivningen er meget smidig.

Jeg skal til hr. Ole Henriksen sige, at der klart fra min side i flertallets udtalelse i betænkningen er givet udtryk for, at det ikke er hensigten at presse folk mod deres vilje over i en anden arbejdsløshedskasse som følge af langtidsløstighedsplanen. De nærmere regler forudser vi dog udarbejdet i landsarbejdsnævnet, da vi mener, at det i høj grad er et fagligt spørgsmål, hvor de faglige organisationers selvbestemmelsesret må respekteres videst muligt, men princippet kan der ikke være tvivl om.

Jeg kan gentage over for hr. Ole Henriksen, at medarbejdernes indflydelse på ordningens administration ikke bliver svækket. Det er en ufravigelig forudsætning for regeringen, at medarbejderne inddrages i denne ordning, for hvis det skal lykkes at genoptræne mange tusinde af vores langtidsløst

løst på arbejdspladserne, er det nødvendigt med en positiv holdning hos medarbejderne, inden noget sådant sker.

Jeg kan sige om hr. Ole Henriksens eller SF's ændringsforslag, hvori man siger, at der fortrinsvis skal gives tilbud om arbejde inden for den langtidsløstigheds normale arbejdsområde, at det er min hensigt ved administrationen af denne ordning at lægge dette synspunkt til grund for den praktiske udmøntning af planen. Jeg vil dog være ked af at få det indføjet i en lovtekst, da det er en skønmæssig regel, som ville kunne give megen retsikkerhed, men selve synspunktet er vi enig med hr. Ole Henriksen i.

Så synes jeg, at hr. Ole Henriksen på en helt urimelig teoretisk, skrivebordsagtig måde rejser spørgsmålet om de langtidsløstigheds understøttelsessats. Realiteten er, at de mennesker, hvis arbejdsindsigt bruges som grundlag for beregning af dagpengesatsen, ofte vil være i den situation, at de ikke tilnærmelsesvis er berettiget til at opnå den maksimale dagpengesats. Disse mennesker vil automatisk, når de kommer ud på normale overenskomstmæssige betingelser, for langt den største dels vedkommende for ikke at sige mere end 90 pct.s vedkommende komme op på en højere dagpengesats, hvis ikke det lykkes at fastholde dem i varig beskæftigelse efter den 9 måneders genoptræningsperiode.

Jeg var glad for en række af de betragtninger, hr. Jørgen Jensen gjorde gældende vedrørende hensynet til de langtidsløstigheds, og jeg er ikke blind for de problemer, der kan være forbundet med efter en længere tids fravær fra arbejdsmarkedet at komme i beskæftigelse under vilkår, der indeholder et støtteelement med henblik på at tilskynde virksomhederne til at gå positivt ind i en genoptræningsopgave.

Men jeg spørger hr. Jørgen Jensen, som jeg spørger den samlede venstrefløj, hvis opfindsomhed på dette område kan haves på et uendelig lille sted, om det er mere tilfredsstillende blot at give folk understøttelse i stedet for virkelig at lave en ordning, som bringer folk i gang igen. Der er efter min bedste overbevisning ikke noget alternativ, selv om vores løsning selvfølgelig ikke er problemfri, til den jobtilbudsplan, som regeringen har lagt frem.

Jeg skal i lighed med, hvad jeg har sagt til hr. Melchior, takke hr. Bolvig for det radikale